

Luffarevisa.

På landsvä-gen jag luf-fat har sen jag var sex-ton
 år. I bland var vä-der-le-ken bra, i bland så var den
 svar: Bön-der-na var si å så. Flit-kor-na var bäst än-
 då, för hos dem lo-gi jag fick, men of-tast u-te-slängd jag
 gick, och såg på stjär-nor-na de små up-på him-me len den
 blå, de blin-ka li-ka vän-ligt ner på luf-fa-ren än-då.

2. I Vimmerby jag skaffa' mig en flicka
 som var rar.
 Hon la' sig vid min sida, där hon ville
 ligga kvar.
 Herre gud vad flickan grät,
 när jag mig från henne slet.
 Men min lott är mest ändå,
 att jag om kvällarna får gå
 och se på stjärnorna de små etc.
3. Och snart så har jag luffat hela jorden
 runt ikring.
 Jag sökte efter mycket, men jag fann
 just ingenting.
 Mina steg jag lagt ihop
 som en sjöman sina knop,
- ty min lott är endast så
 att jag om kvällarna får gå
 och se på stjärnorna de små, etc.
4. Och mötas du och jag en gång på livets
 mörka stråt,
 så bort med alla sorgen då och låt oss
 följas åt.
 Lilla nubben ta' vi först
 tills vi släckt vår värsta törst,
 sedan arm i arm vi gå
 och muntra visor hitta på
 å se på stjärnorna de små
 uppå himmelen den blå.
 De blinka lika vänligt ner
 på luffaren ändå.